

# En ung Moder.

— at —  
Emile Richbourg.

Oversat fra fransk af M. . . y.

Anden Del.

Ulykken rammer de svage.

(Fortsat.)

„Hvad var det saa at gjøre? Det var det, som det gjaldt om at finde paa.“

Hun talte til Frans om den store Forlegenhed, i hvilken hun befandt sig; men han hørte ligegyldig paa hende.

„Naad mig,“ sagde hun, „hvad skal jeg gjøre?“

„Lad BARNET blive sat i Pleje og lad Moderen komme tilbage til Margainegaarden, det er alt, hvad jeg forlanger,“ svarede han.

„Saa snart Marceline er kommen sig, skal hun vende tilbage hertil.“

„Det er godt. Jeg vil ellers ikke have noget at gjøre med dette. Du kan indrette det, som du vil.“

Og Frans forlod hende for at give Hjulmandene en Besejning.

„Nu er dog en Vanfærlighed overvunden,“ tænkte Viktorine.

Hun talte paa Rødtoppen.

Denne var lidt sen til at komme; endelig viste hun sig. „Rødtop, er du mig tro og hengiven?“ spurgte Madam Savourour.

„Ja, Madam, som De vilde derom?“

„Er du villig til at bevise mig en Tjeneste?“

„Jeg vil gjøre alt, hvad De onsker.“

„Mener du det oprigtigt?“

„Ja, jeg vil gjøre alt, hvad De forlanger.“

„Det er godt. Men vær kun rolig, dine Tjenester og din Trofasthed skal blive belønede. Hør nu godt efter, hvad jeg har at sige.“

Og inden Madam Savourour havde faaet meddelt Rødtoppen, hvad hun ventede af hende, havde de haft en kort og ligesamtidig samtale, der varede ikke mindre end en halv Time, og som skulde holdes strengt hemmelig.

Dagen efter rejste Viktorine til Paris, hvor hun blev jels Dage.

Ved sin Hjemkomst sagde hun til Frans Lambert:

„Alle mine Forberedelser er traufne, og jeg haaber, at Sagen maa faa et heldigt Udfald.“

„Det er jo udmærket,“ svarede han.

Med samme paatagne Eiggylighed som før, udsurgte han ikke Madam Savourour om Entelthederne ved hendes Plan, hvad der ogsaa vilde have sat hende i stor Forlegenhed.

„Efter at han var gaaet, kom Rødtoppen ind til hende.“

„Har du noget at meddele mig?“ spurgte Viktorine.

„Nej, intet, Madam.“

„Alt gaar da godt?“

„Saa godt som man kan forlange. Og er De tilfreds med Deres Rejse, Madam?“

„Ja, i høj Grad tilfreds.“

„Har De truffet min gamle Veninde Henriette?“

„Jeg har set hende.“

„Naar?“

„Hende henvendte jeg mig allerførst til. Hun havde al mulig Grund til at stride til dig, om du kunde overlade hende de tyve Francs.“

„Det er altsaa sandt, at hun havde det saa smaat?“

„Hun var i den største Nød.“

„Var det hendes egen Skyld?“

„Naade ja og nej. Ved Hjælp af din Anvisning lykkedes det mig at finde hende i et usjelt Hul ude i Charonne.“

Hvilkent Glædelighed! Jeg maatte gaa ved at se det. Sengen bestod af en usjel Natras og Klude, som Kludesamleren vilde have forsmaget. Af Møbler fandtes der slet ingen.

Hun havde ingen andre Klæder end dem, hun gif og stod i, og det var saameget ikke andet end Pjalter.

„Er hun saa elendig stillet?“

„Saaledes traf jeg hende; men jeg skyndte mig at forbedre hendes Kaar.“

„De er altid saa godmild og god, Madam.“

„Jeg gav hende straks nogle Penge, for at hun kunde kjøbe det, hun mest traengte til.“

„Den stakkels Henriette!“ udbrod Rødtoppen. „Men hvorledes var det gaaet saa meget tilbage for hende?“

„En Dag, da hun var gaaet ud for at vaske, løb den Mand, med hvem hun levede sammen, bort; han var en ussel Drunkenbolt, der mere end en Gang havde slaaet hende; nu løb han bort efter at have solgt alle hendes Gjenstande, saa at Stuen var aldeles tom, da hun om Aftenen kom hjem fra sit Arbejde.“

Hos en Familie i Nabolaget, der ikke var synderlig mere velstaaende end hun selv, fik hun Husly, og her var det, at jeg traf hende.

Hun plejede tidligere at gaa ud til Folk for at hjælpe dem i Huset; men da hun til sidst ikke havde andet Løb end det, som hun gif og stod i, maatte hun opgive dette og nøjes med at være Vaskerone, naar hun kunde faa noget Løb at vaske.

Oftest har hun lidt Sult, og hun vilde være omkommen, naar Venner og Naboer ikke en Gang imellem gav hende et Stykke Brød.

Saaledes stod det til med hende, da jeg kom til hende som et Forsyn.

„Hun blev vist meget glad, da De kom, Madam.“

„Ja, hun var ude af sig selv af Glæde; hun kunde næsten ikke tro, at jeg virkelig vilde hjælpe hende.“

„Saa fortalte De hende vel, hvad De ventede, at hun skulde hjælpe Dem med?“

„Jeg fortalte hende ikke alt; naar Stunden er kommen, kan du fortælle hende Entelthederne.“

„Det skal jeg nok, Madam Savourour.“

„Jeg behøver vel ikke at sige, at hun ufortøvet laante en Kjøle af Konen i Huset for at kunne gaa hen til en Ustik, hvor hun kjøbte sig noget nyt Tøj. Da jeg senere paa Dagen saa hende igen, var hun som forvandlet.“

„I tidligere Tid saa hun godt ud.“

„Hun ser heller ikke saa ilde ud nu.“

„Og fandt De saa et Hus?“

„Jeg maa tilføje, at det vilde have været meget vanskeligt for mig, hvis jeg ikke havde haft Henriette til at hjælpe mig. Hun satte sig straks i Bevægelse med en mageløs Bevidsthedsfuldhed. Hun saa sig om i Charonne, i Belleville, i Romainville, men fandt ikke, hvad vi søgte. Kjender du noget til Montreuil?“

„Ja, lidt; jeg har været der to til tre Gange.“

„Nuvel, i Montreuil fandt din Veninde, hvad vi havde Brug for: et lille møbleret Hus i en Have med en Mur om. Det ligger saa godt som paa Landet, tilstrækkelig afsides til, at man ikke behøver at frygte for, at Folk skal lægge Mærke til det. Reben under er der Kjekken, Spise-stue og et Værelse, hvor vi har anbragt en Seng, saa at vi faar endnu et Sovneværelse. Oven paa er der to Stuer.“

Henriette flyttede straks ind i Huset, og Marceline vilde da tro, at hun enten ejer det eller er sat til at have Tilsyn med det. I de to Værelser oven paa skal naturligtvis min Søsterdatter og du bo.“

„Det er udmærket, Madam. Naar skal vi rejse?“

„Saa snart som muligt. Der er ingen Grund til at vente længere. Vi maa nu træffe alle Forberedelser til Afrejsen, saa at vi kan tage herfra i Morgen Aften.“

Med disse Ord rejste Madam Savourour sig for at gaa op til sin Søsterdatter.

„Jeg har været i Paris,“ sagde hun til denne, „og du ved jo, hvorfor jeg rejste der til.“

„Ja; men jeg spantes, at du har været længe borte.“

„Maafke; men der er Ting, som ikke lader sig ordne i nogle Timer.“

„Det har altsaa været meget vanskeligt at finde en Jordemøder, som vilde tage mig i Huset?“

„Jeg har taget denne Sag under Overvejelse og har bestemt mig til ikke at bringe dig til en Jordemøder.“

„Ja, saa.“

„Det kunde ordnes paa en bedre Maade. Et saadant Menneske blev man nødt til at sige meget, som helst skal holdes hemmeligt.“

Du vil komme til at bo i et smukt lille Hus, som jeg har lejet til dig. Rødtoppen og den Kone, af hvem jeg har lejet Huset, skal være hos dig. Konen blev mig anbefalet af en bekendt i Paris, og vi kan have fuld Tillid til hende.

„Synes du om denne Ordning?“

„Den lader til at være god.“

„Naturligtvis onsker jeg ikke, at denne Skandale skal blive bekendt. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunde for at dække over den.“

Den unge Pige sukede og bøjede Hovedet.

„Jeg haaber, at du har forstaaet mig?“

„Ja.“

„Og du lover mig at bevare dette som en Hemmelighed?“

„Ja.“

„Det vilde ogsaa være udsøgt, om du ikke gjorde det.“

„Men BARNETS Amme maa dog vilde — — —“

„Hun skal ikke vide det mindste, ikke en Gang, hvem du er. Naar hun blot faar sin Betaling i rette Tid, saa vil hun være tilfreds.“

„Men, lad os nu høre, hvad du egentlig tænker paa med Hensyn til Fremtiden. Hvad vil du gjøre?“

„Det ved jeg endnu ikke.“

„Vil du komme tilbage til Margainegaarden?“ spurgte hun.

„Ja, nej, aldrig!“ udbrod den unge Pige.

„Deri har du Ret, det kan jeg kun billige.“

„Jeg haaber, at jeg vil kunne faa en Plads. Og jeg vil, som jeg har sagt, arbejde for at ernære mit Barn.“

„Eftersom du har sagt, at du intet vil modtage af mig, kan jeg dog ikke forlade dig; jeg vil give dig, hvad du traenger til, indtil du har faaet den Plads, som du søger, og som du naturligtvis ikke faar straks.“

Den unge Pige svarede ikke.

„Jeg har endnu noget at fordrø af dig,“ vedblev Viktorine.

„Hvad er det?“

„Lov mig, svær mig til, at du vil skjule dig saa godt, at Frans Lambert ikke kan opdage, hvor du tager hen.“

„Det er mit højeste Onske,“ svarede hun med et mørkt Blik; „ja, det lover og sværger jeg. Paa dette Punkt kan du være aldeles rolig, Tante.“

Jeg skulde gjenne den Usling,“ tilsvarede hun med sjælvende Læber. „Gud bevare mig derfor. Sid han aldrig mere vil tænke paa sit Offer; det er den eneste Belønning, som jeg for af ham.“

Det nytter ikke at forny mine Bebrejdelser men hvis du, da jeg bad dig derom, havde ladet mig rejse, saa vilde du ikke have været i den vanskelige Stilling, som du nu er i, og jeg vilde ikke være en uskyldig, vanæret Pige, der hele mit Liv igjennem skal være brandmærket af Slam.

Jeg onsker kun snarest muligt at komme bort fra dette Hus. Naar vil du rejse med mig til Paris?“

„Du skal kun være paa Margainegaarden i Nat og i Morgen; vi tager herfra sent om Aftenen, naar alle Folkene paa Gaarden er komne til Ro.“

Marceline svarede med at bøjede Hovedet.

Madam Savourour forlod hende.

Hvad tænkte den unge Pige paa? Paa det frygtelige udsjendte, som ventede hende; og hun søgte ikke at skjule for sig selv, at hun vilde støde paa nye Vanfærligheder og nye Farer.

Hun tænkte ogsaa paa sit Barn. Det var hende ikke muligt at gjøre sig Rede for sine Følelser. Det var en Blanding af Straf og bys Medlidenshed.

Den følgende Dags Aften mellem Kloften ti og elleve, da alt var blevet roligt paa Gaarden, trak Madam Savourour og Rødtoppen en Hest ud af Stalden og spændte den for Viktorines egen lille lukkede Vogn.

Derefter blev Marceline hentet med fra sit Værelse.

Hun udstødte et Lettelsens Suk, da hun ikke saa den smukke Frans, der efter Viktorines Raad var bleven i sin Stue.

Da to Kofferter var blevene anbragte paa Vognen, satte Rødtoppen sig op ved Siden af Marceline, og Madam Savourour, der selv vilde kjøre, tog Plads paa Kuffetjædet.

Vognen og Hesten skulde efterlades i en Gæstgivergaard i Nærheden af Vanegaarden, hvor Frans Lambert Dagen efter vilde afhente den.

Kloffen halv tolv steg de tre Kvinder op i en første Klasse Kasse, hvor de var ene, og Toget bragte dem til Paris.

## IV.

### Medvideren.

Madam Savourour havde fuldkommen Tillid til Rødtoppen, og denne Tillid var vel fortjent; hun havde ligeledes faaet Tillid til Rødtoppens gamle Veninde, som hun havde indviet i sine Planer.

Selvofølgelig maatte de betales godt, det indsa hun faare vel; men Penge manglede hun jo ikke.

Da hun havde bragt Marceline til det lille Hus i Montreuil, gav hun sine to Forbundsfaeller nøjagtig Besejning, hvorledes de skulde forholde sig, og vendte derefter tilbage til Margainegaarden, efter at have sagt, at hun vilde komme tilbage om en halv Snes Dage.

Froken Langrolle befandt sig vel i Montreuil; endelig var hun da i Ro og kunde aande frit. Hun var langt borte fra Frans Lambert!

Og saa var hun ikke mere indespærret som en Fange i sit Værelse; hun kunde gaa og komme efter Behag og spaserer i Haven. Den var hverken smuk eller godt holdt; men hun brød sig ikke om, at Ukudet skjød op i Gangene. Her kunde hun dog sidde i Solen, indaandende den friske Luft og høre Fuglene synge.

Hendes Synskreds var begrænset af Havemuren; men hun havde intet Onske om at overfløide den. Hun tænkte ikke som før paa at flygte bort fra sin Tante og den smukke Frans.

De to Kvinder var hensynfulde og venlige mod hende. Rødtoppen, der ikke havde Ordre til at vise Strængighed mod Marceline, var nu bleven ganske elskværdig mod den unge Pige.

Men Marceline kunde ikke overvinde sin Uvilje og Mistillid til Tantens rødharede, halte Tjenestepige.

Denne Uvilje nærede hun ikke mod Henriette, der lod til at være en brav Pige. Marceline sølte Deltagelse for hende, da hun saa ud til at have lidt meget, og talte gjerne med hende.

Efter ti Dages Fjörlob kom Madam Savourour tilbage som hun havde sagt: Hun blev en hel Dag i Montreuil og havde en lang Samtale med Rødtoppen.

Dagen efter, da Marceline var gaaet ud i Haven, tog Rødtoppen sin Veninde af sig og sagde til hende:

„Du ved endnu ikke, hvilken Tjeneste du skal bevise Fruen.“

„Nej, endnu ikke.“

„Er du du tilfreds med, hvad Fruen hidtil har gjort for dig?“

„Ja, jeg skal være hende evig taknemmelig derfor.“

„Og vil du vise hende din Taknemmelighed ved at gjøre, hvad hun forlanger af dig?“

„Hvad er det, hun onsker?“

„Det skal jeg straks sige dig. Du kan vel begribe, at det ikke blot er for din egen Skyld, at hun har reuet dig ud af din Egenbighed og ladet dig komme her til?“

„Det forstaaer jeg godt, og jeg har sagt til hende, at jeg vilde gjøre hvad det skulde være, for hendes Skyld. Hun svarede: det er godt.“

„Her har du det godt; du lover i en god Seng og spiser alt, hvad du har lyst, efter som du er vor Koffepige. Men vi skal kun i fjorten Dage eller tre Uger jøre dette Slags tassenliv. Derefter gaar vi hver til sit, min kjære.“

„Ja, saaledes gaar det her i Livet.“

„Livet har dog bragt os gode Dage.“

Henriette smilte lidt.

„Men,“ spurgte hun, „naar skal jeg da bevise Fruen den onskede Tjeneste?“

„Efter BARNETS Fødsel.“

„Og hvad skal jeg saa gjøre?“

„Vi pakker BARNET godt ind, og saa tager du det med, i det du siger til Moderen, at du bringer det til en Amme.“

„Hvorfor kan Ammen ikke komme her til for at afhente BARNET?“

„Fordi det ikke kan lade sig gjøre,“ svarede Rødtoppen og brast i Latter.

„Det er altsaa mig, der skal se at finde en Amme.“

„Nej.“

„Det er sandt, det plejer Jordemoderen at gjøre.“

„Vi har ikke Brug for en Jordemøder.“

„Hvorledes — — —“

„Eller, om du vil, jeg skal være Jordemøder.“

„Du!“

„Ja, jeg, og jeg skal nok komme godt fra det.“

„BARNETS Fødsel skal altsaa holdes hemmeligt?“

„Retop.“

„Na!“

„Alt skal gaa for sig i den dybeste Hemmelighedsfuldhed.“

„Men Anmeldelsen til Dørigheden?“

„Det skal slet ikke ske nogen Anmeldelse.“

„Men, min Gud, hvad siger du? Man vil da ikke bræde BARNET?“

„Nej, nej, vær kun rolig, der er ingen, der vil bræde det stakkels lille BARN, hvis eneste Brøde er den, som kommer til Verden. Og desuden er det en Forbrydelse at bræde BARNET. BARNET skal altsaa leve, hvis det da vil ved Fødselen, hvad der er meget at ønske; men det kan være ikke gjøre Regning paa.“

BARNET skal altsaa leve, hvis det har Lyft derved af meget vægtige Grunde, som du ikke behøver at sige det nødvendigt, at det forsvinder, saa at baade dets Moder og andre Mennesker aldrig mere hører Tale om det.

En Gysen gennemfor Henriette.

„Na, min Gud,“ sagde hun, „BARNET skal sættes i Verden.“

„Det er netop Mening.“

„Ved du hvad, Rødtop, jeg taler undertiden om unge Froken; efter hendes Ord at dømmen, tror jeg, vil komme til at elske og forgude sit Barn. Det er grusomt at tage det fra hende, saa at hun aldrig ofrer det at se.“

„Vi fortæller hende ikke, hvad vi vil gjøre.“

„Hun vil give sit Barn fra sig i den Tro, at det bringes til en Amme. Men hvad saa? Hun vil have, at hun skal sige hende Naamnet paa Ammen, og hvor hun bor, og hvad hun skal sige hende?“

„At hendes Barn er død.“

„Det er forfærdeligt!“

„Gaaft, som du vil, Henriette; men saaledes kan du være.“

„Men hvor har man fundet en Amme, der samlet at tage et Barn til sig, uden at vide, hvem Moderen er, og hvor den lille kommer?“

„Men forstaaer du da ikke, Henriette, hvorom det gaaer?“

„Du maa forklare dig mere tydelig.“

„Du tager bort med BARNET, men bringer det til en Amme,“ sagde Rødtoppen.

„Hvad skal jeg da gjøre med det? udbrod Henriette.“

„Hvad du vil.“

„Hvad du vil?“

„Du maa selv finde paa, hvorledes du kan lade det. Der er Udveje nok: du kan lægge det ved en Stue efterlade det i et Hotel eller flette det til Side paa anden Du kjender Paris trods nogen og vil have let ved at paa en Udvej.“

Rødtoppens Veninde blev ligbleg.

„Men hvad gaar der dog af dig, Henriette.“

„Jeg tænker paa den stakkels Moder, hvem man vil tage hendes Barn og paa det uheldige Barn, der aldrig lærer sin Moder at kende.“

„Det er ikke noget enestaaende Tilfælde.“

„Na nej, des værre, svarede Henriette sukende. Det er forfærdeligt, hvad der forlanges af mig.“

„Na, nu faar du Betænelighed?“

„Tænk dog, hvad det drejer sig om — — —“

„Du nægter at hjælpe os?“

„Det kan jeg ikke, det har jeg ingen Vdet til. Lovet Fruen at bevise hende en hvilken som helst Tjeneste, saa er det klappet og klart. Jeg behøver ikke at sige, at du vil blive godt betalt.“

„Jeg ved, at Fruen er godmild.“

„Du skal faa femten hundrede Francs. Er du tilfreds med?“

„Hvad saa?“

„Saa vilde jeg ikke, til Trods for mine usle Klæder gaet ind paa dette.“

„Du behøver ikke at være bange. Her kaldes Madam Fremy, men det Raad opgiver du, saa har hun forladt Montreuil. Hvis der virkelig skulde blive Klage imod dig, hvor skal man saa finde den Madam Fremy, som ikke er til. Du ser altsaa, at du kan være kommen rolig.“

Henriette rystede paa Hovedet.

„Du faar dine femten hundrede Francs,“ vedblev Rødtoppen, „det er jo en hel Formue. Naturligtvis vil du ikke boende i det Hul under Taget, hvor Fruen traf dig, kan leje et ordentligt Værelse, kjøbe noget Bøhave og eget lille Hjem som i dine Velmagtsdage.“

„Det er sandt, Henriette, du maa ikke glemme at lade din nye Adresse hos Portneren i det Hus, hvor du boer i Charonne. Og saa maa du skrive til mig, ikke til Sted, der maa ikke komme noget Brev her til, men til Margainegaarden.“

„Ja, saaledes skal jeg nok bære mig ud,“ svarede Henriette.

„Vi skal jo ikke stilles ad i Morgen, vi kan endnu Gange tale om denne Sag.“

Tre Uger efter blev BARNET født. Det var en lille, og dermed opfyldtes Marcelines inderligste Onske. Hun havde tænkt, at hvis det blev en Dreng, saa vilde hun sin Fader, og hun vilde komme til at have ham. Hun med sin lille Pige i sine Arme og greb af Glæde hendes bedækkede BARNETS Ansigt med Kys.

„Jeg vilde saa gjerne beholde hende,“ sagde hun.

„De ved jo, at det ikke kan lade sig gjøre.“

„Al ja.“

„De kan beholde det til i Aften.“

„Kommer Ammen saa snart?“

„Hun kommer ikke til Montreuil.“

„Hvorfor ikke?“

„For det første, fordi hun foreløbig ikke maa se Madam Fremy tager BARNET med hen til et Hæstestald overgiver det til den Amme, som er faaet.“

Rødtopp